

HÜSEYİN HAYDAR*

**Türkçenin usta şairi Hüseyin Haydar 1956 yılında Trabzon'un Yeşilce köyünde dünyaya geldi. Şiirlerinde yaşadığımız çağın toplumsal mücadelesini dile getiren ünlü şairin şiirleri, Rusça, Arapça, Farsça, İngilizce, Çince gibi dünya dillerine çevrildi. Ulusal ve uluslararası basında edebiyat, sanat üzerine pek çok makale kaleme aldı. On beş yıldan beri Aydınlık Gazetesindeki "Şairin Emegi" köşesinde her hafta şiirlerini yayımlıyor. "Doğu Tabletleri" adlı yapıtıyla Avrasya'da yaşanan insanlık trajedisini, yoğun bir tarihsel derinlikte dile getirdi. ABD emperyalizminin insanlığa yönelttiği saldırılara karşı durdu. Çinde katıldığı toplantılarda Bir Kuşak Bir Yol girişiminin kültür, sanat, şiir ayağının kurulması için çaba gösterdi. Şanghay Yazarlar Birliğine yaptığı ziyarette Avrasya'da İpek Yolu Şiir Birlikleri önerisi kabul edildi. Pek çok ödül sahibi olan Hüseyin Haydar, mücadelecî bir ruhla şairlere çağrı yapan "Büyük insanlığın şairlerine Yenidünya manifestosu", "Yükselen Asya'da Şairin Görevi.", "İpek Yolu Şiir Kuşağını Kuruyoruz!", "Sınırsız Sanat Birliğine Çağrı!" vb. manifestolar yayımladı.*

Haydar, H. (2016, 5 Kasım). Doksan Dokuzuncu Tablet, Ata. *Aydınlık Gazetesi*.

DOĞU TABLETLERİ

Doksan Dokuzuncu Tablet, Ata

Hüseyin Haydar

Alemin nurundan değil, kıyam eyledi yerin
narından,
Dünyaya iş için gelmiş, nasıl tarlasına giderse yoksul
köylü.
İlahi emirle değil, nasıl kasırgaya çevirirse
gündoğusu,
Öyle şaşkırtır yedi düveli, ya istiklal ya ölüm türküsü.
Kutlu ruhu değil Gökbörü'nün, anadan doğma
bozkurt,
Günün mecbur dirilişi neyse, yetişir gökyüzü ordusu.
O geldiğinde ne hür bir ağaç vardı, ne de kardeş bir
orman,
Yetmiş iki tür bozkır çalınsın gülistan yaratan.
Şayak kalpaklı askere, evvela şayak kalpağı giydirdi
elleriyle,
Uyandırdı içindeki ölmek ve öldürebilmek
kabiliyetini.
Gökten gelen gururlu adamların bilge oğlu, tufanda
doğdu,
Harp tezgâhında öğrendi ruh kumaşı nasıl dokunur.
Nasıl ve ne zaman geleceğini bilmeden, kalbinde bir
bütün,
Güzel ve rahat günlere inanan şayak kalpaklı adam,
Nasıl ve ne zaman geleceğini bilen sarışın kurdun
ardından,
Dünyanın en ışıklı, en muazzam karanlığına atladı.
Sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı bir şafak vakti
değiştirdi:
Toprakta karınca, suda balık, havada kuş kadar çok,
Korkak, cesur, cahil, hakim ve hatta çocuk mu
çocuk...

Bir şafak vakti ağır ellerini toprağa basıp
doğrulduğu zaman,
Kollarından tutup kaldıran Ata'yı gördü, orda
kükredi.
Korkusu vardı korkusunu aldı, ağısı vardı ağısını
emdi,
Ona ateşli arzuyu verdi, yağız bir kırsığa bindirdi,
Uzak Asya'dan dörtına gelen, ağzı aşkla kızıl kan
köpüklü.
Bilimin isyanı mıdır bu, isyanın sanatı mı yoksa?
Baldırı çıplağa atlastan bir takım giysi dikecek
kademli,
Yüzyılı sermiş terzi masasına kumaş gibi biçiyor:
Akıl erkin, kollar yetkin, gövdeye tam oturmuş
ihtilal,
Buluştur al kan içinde kurtuluş yıldızıyla altın hilal.
Can tutkulu, arzu kanatlı, dünya herkese yeter de
artar.
Arkadaşlar, o kudretli zaferin Türkiye örgütçüsü
biziz,
Esir halklar ayağa kalkmayı, yürümeyi öğreniyor.
Yükselen Asya'da yan yana koşacağız, çağdan çağla,
Doğu kazanacak ve paylaşacak zaferini Batı'yla.
Devrimin güneşi parlansın diye herkese eşit
uzaklıkta,
Yükselsin insanlık Kuvayı Milliye'den kuvayı
insanlığa.
Böyledir ulu önderler, ellerini çabuk tutar, iş biter
bitmez
Giderler, verdikleri bin yıldan bir gün bile
tatmadan.